

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska
Sędziowie	SO Elżbieta Iwona Cembrowicz SO Joanna Walczuk
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2014 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z wniosku **Gminy M. S.**

z udziałem Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w W. i Przedsiębiorstwa (...) w W.

o złożenie do depozytu

na skutek apelacji uczestników postępowania Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w W. i Przedsiębiorstwa (...) w W.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 19 marca 2014r., sygn. akt I Ns 165/14

postanawia:

1. Oddalić obie apelacje;
2. Zasądzić od uczestnika postępowania Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z W. na rzecz wnioskodawcy Gminy M. S. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego przed Sądem II – giej instancji.

Sygn. akt I Ca 186/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Gmina M. S. domagał się udzielenia zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego kwoty 491.342,18 zł.

W uzasadnieniu wniosku wskazał, iż w dniu 09 lipca 2013r. została zawarta umowa nr (...) pomiędzy Gminą M. S. a Przedsiębiorstwem (...) z o.o. w W. „Przebudowy układu komunikacyjnego w ciągu drogi wojewódzkiej nr (...) w S. – II etap. Część 3 Rozbudowa ulicy (...) od ulicy (...) do ulicy (...) w S.”. Z kolei w dniu 02 sierpnia 2013r. wykonawca zawarł umowę o podwykonawstwo z uczestnikiem postępowania Przedsiębiorstwem (...) w W.. W toku trwania robót budowlanych pomiędzy wykonawcą a podwykonawcą doszło do sporu w zakresie zakresu i wartości robót budowlanych wykonanych przez podwykonawcę. Przedsiębiorstwo (...) z o.o. w W. przedłożyło wnioskodawcy

dwie faktury (...) na łączną kwotę 572.389,85 zł dotyczące robót budowlanych wykonanych w okresie rozliczeniowym od 01 listopada 2013r. do 29 listopada 2013r. oraz od 01 grudnia 2013r. do 20 grudnia 2013r. Jednocześnie z żądaniem zapłaty za wykonane roboty budowlane w w/w okresie wystąpiło Przedsiębiorstwo (...).

Zgodnie z §10 pkt 8 obowiązującej strony umowy, wykonawca zobowiązany jest do złożenia najpóźniej w dniu podpisania protokołu odbioru robót zamawiającemu pisemnego potwierdzenia przez podwykonawcę, którego wiarygodność jest częścią składową wystawionej faktury o dokonaniu zapłaty na rzecz podwykonawcy. Oświadczenie wynikające z treści powyższego paragrafu umowy nie zostało złożone, a wynagrodzenie dla wykonawcy zostało częściowo wstrzymane, co wynika z §10 pkt. 9 umowy. Uczestnik postępowania W. R. nie przedstawił on wnioskodawcy dokumentów potwierdzających zasadność roszczeń (brak faktury oraz protokołów odbioru prac) stosownie do treści umowy §10 pkt. 10 umowy. W tej sytuacji powstał spór kto jest wierzycielem z tytułu wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane i spór ten może zostać rozstrzygnięty jedynie pomiędzy uczestnikami postępowania w drodze ewentualnego odrębnego procesu bądź ugody pozasądowej.

Sąd Rejonowy w Suwałkach postanowieniem z dnia 19 marca 2014r. wydanym w sprawie sygn. akt I Ns 165/14 zezwolił Gminie M. S. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 491.342,18 zł stanowiącej zapłatę części ceny za wykonanie robót budowlanych wynikających z umowy nr (...) z dnia 09 lipca 2013r. o przebudowę układu komunikacyjnego w ciągu drogi wojewódzkiej nr (...) w S. – II etap. Część 3 Rozbudowa ulicy (...) od ulicy (...) do ulicy (...) w S., która to kwota ma zostać wydana uczestnikowi postępowania Przedsiębiorstwu (...) z o.o. w W. i/lub Przedsiębiorstwu (...) w W., po przedłożeniu prawomocnego orzeczenia sądowego bądź ugody pozasądowej z podpisami stron notarialnie poświadczonymi, w którym zostaną ustalone wzajemne rozliczenia stron dotyczące robót budowlanych wykonanych w okresie od 01 listopada – 20 grudnia 2013r. w ramach realizacji zadania określonego w ww. umowie.

Powołując się na art. 467 pkt 3 kc, zgodnie z którym dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego m.in., jeżeli powstał spór, kto jest wierzycielem i art. 693¹ kpc, Sąd Rejonowy uznał, że wniosek o udzielenie zezwolenia na złożenie do depozytu jest uzasadniony. W treści wniosku wnioskodawca opisał szczegółowo zobowiązanie oraz sytuację, w której doszło do powstania sporu co do osoby wierzyciela.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł uczestnik postępowania Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w W. zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 692 kpc polegające na rozpoznaniu sprawy przez Sąd niewłaściwy i zaniechanie przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi właściwemu, to jest Sądowi Rejonowemu (...)w W. Wydział Cywilny;
2. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 13 § 2 kpc w związku z art. 140 kpc w związku z art. 128 § 1 kpc w związku z art. 510 § 1 kpc poprzez zaniechanie doręczenia odpisu wniosku Gminy M. S. uczestnikowi Spółce Przedsiębiorstwo (...) - (...) sp. z o. o. w W. zarówno przed wydaniem orzeczenia merytorycznego w sprawie, jak i po jego wydaniu, co w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia tego uczestnika możliwości zgłoszenia zarzutów wobec wniosku Gminy M. S., a wręcz pozbawienia uczestnika Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. w W. możliwości obrony swych praw, o której mowa w art. 13 § 2 kpc w związku z art. 379 pkt 5 kpc, a to z uwagi na brak możliwości zajęcia merytorycznego stanowiska przez wydaniem orzeczenia w sprawie;
3. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 693 pkt 4 kpc w związku z art. 693¹ kpc poprzez określenie warunków wydania przedmiotu świadczenia złożonego do depozytu sądowego, które mogą nigdy się nie ziścić, co w konsekwencji prowadzić może do pozbawienia uczestników, w tym Spółki Przedsiębiorstwo (...) - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. możliwości odebrania z depozytu sądowego należnych im sum;
4. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 693¹ kpc poprzez zezwolenie Gminie M. S. na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego w sytuacji, w której przytoczone w pisemnych motywach orzeczenia okoliczności, mające świadczyć o zaistnieniu przesłanki materialnoprawnej z art. 467 pkt 3 kc, są pozorne, a zatem brak jest

prawnego uzasadnienia dla uwzględnienia wniosku o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i zniesienie postępowania dotkniętego nieważnością oraz przekazanie sprawy w całości Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, względnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, alternatywnie o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku Gminy M. S. o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 491.342,18 zł.

Wnioskodawca Gmina M. S. w odpowiedzi na apelację Przedsiębiorstwa (...) sp. z o. o. w W. wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł także drugi z uczestników postępowania W. R. (...) Przedsiębiorstwo (...), zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego – art. 467 pkt 3 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji bezzasadne przyjęcie, że powstał spór kto jest wierzycielem, podczas gdy nie istnieje spór o to, kto jest wierzycielem składanej do depozytu kwoty, bowiem roszczenia uczestników ad. 1 i ad. 2 wobec wnioskodawcy wynikają z różnych podstaw prawnych,
2. naruszenie przepisów postępowania- art. 693¹ kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji bezzasadne przyjęcie, że złożenie przez wnioskodawcę do depozytu jest prawnie uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku Gminy M. S. o udzielenie zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego kwoty 491.342,18 zł w całości i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania zwrotu kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje uczestników postępowania, jako bezzasadne, podlegały oddaleniu.

W pierwszej kolejności odnieść się należało do zarzutów formalnych.

Uczestnik postępowania Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w W. zarzucił, że w sprawie orzekł sąd niewłaściwy miejscowo.

Istotnie, Sąd Rejonowy w Suwałkach rozpoznał sprawę merytorycznie z naruszeniem przepisu art. 692 kpc, w myśl którego w sprawach o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego właściwy jest sąd miejsca wykonania zobowiązania, a jeżeli miejsca tego nie da się ustalić, właściwy jest sąd miejsca zamieszkania wierzyciela, gdy wierzyciel jest nieznany lub gdy nie jest znane miejsce jego zamieszkania - sąd miejsca zamieszkania dłużnika. W niniejszej sprawie zobowiązanie miało charakter pieniężny, a więc miejscem wykonania zobowiązania (spełnienia świadczenia) jest miejsce zamieszkania wierzyciela, czyli w tym przypadku uczestników postępowania (W.), co wynika z art. 454 § 1 zd. 2 kc. Wprawdzie zainteresowani w § 13 z umowy nr (...) z dnia 09 lipca 2013r. zawarli klauzulę prorogacyjną, zgodnie z którą wszelkie spory mogące wynikać z tej umowy poddali właściwości miejscowej sądu siedziby zamawiającego, lecz umowa prorogacyjna nie ma co do zasady zastosowania w postępowaniu nieprocesowym. W doktrynie bowiem zgodnie uznaje się, że właściwość sądu w postępowaniu nieprocesowym jest w zasadzie właściwością wyłączną. Wyjątki są sporadyczne (zob. art. 581, 585 § 2, art. 606 oraz art. 43 § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2). Przyjmuje się, że w postępowaniu nieprocesowym nie występuje właściwość umowna, co oznacza, że w każdym wypadku niewłaściwość sądu, jako nieusuwalną na drodze umowy stron, sąd bierze pod uwagę z urzędu w każdym stanie sprawy (por. Mariusz P. Wójcik teza do art. 46 w „Komentarz do aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego” pod red. A. Jakubeckiego, Lex/el. 2014 i podobnie Przemysław Telenga teza do art. 508 kpc, tamże i powołane tam poglądy B. Dobrzańskiego, J. Gudowskiego). Skoro naruszenie przepisów

postępowania o własności miejscowej zgodnie z art. 379 kpc nie przewiduje nieważności postępowania, to może ono być podstawą zarzutów, o ile miało wpływ na wynik sprawy. W niniejszym postępowaniu uczestnicy postępowania wpływu tego naruszenia na wynik sprawy nie wykazali.

Nie doszło też, zdaniem Sądu Okręgowego, do nieważności postępowania wobec braku doręczenia uczestnikom postępowania odpisu wniosku. Postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na złożenie świadczenia do depozytu jest postępowaniem nieprocesowym. Zgodnie z art. 514 § 1 kpc, w postępowaniu nieprocesowym zasadniczo rozprawa odbywa się jedynie w wypadkach wskazanych w ustawie, a mimo niewyznaczenia rozprawy sąd przed rozstrzygnięciem sprawy może wysłuchać uczestników na posiedzeniu sądowym lub zażądać od nich oświadczeń na piśmie. Sprawa o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego podlega rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, chyba że sąd postanowi inaczej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012r. III CZP 83/11, OSNC 2012/7-8/82). Żaden z przepisów normujących postępowanie depozytowe nie przewiduje też obligatoryjnego wysłuchania uczestników postępowania przed rozpoznaniem wniosku, choć obligatoryjne wysłuchanie przewidują przepisy szczególne (np. art. 533, 548 § 2 i art. 691 § 1 kpc). Rozpoznanie sprawy bez wysłuchania uczestników postępowania i umożliwienia im odniesienia się do twierdzeń zawartych we wniosku jest uzasadnione ograniczoną kognicją sądu w postępowaniu depozytowym (art. 693¹ kpc), jego prowizorycznym charakterem, jak i brakiem postępowania dowodowego w tego typu sprawach. Tym samym brak doręczenia odpisu wniosku nie skutkowało pozbawieniem możliwości obrony praw uczestników postępowania. Pod rządem przepisów obowiązujących przed nowelizacją działu V wyrażano w doktrynie i orzecznictwie - nawiązując do treści § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 września 1965r. o zasadach i trybie postępowania w sprawach o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego (Dz. U. Nr 42, poz. 261) poglądy, iż że sąd nie ma obowiązku doręczenia odpisu wniosku przed wydaniem postanowienia (zob. J. Brol, Depozyty..., s. 94, 96-97 i powołane tam orzecznictwo). Na gruncie obecnej regulacji poglądy te mogą być dyskusyjne, lecz argumenty z art. 693³ § 3 kpc i art. 468 § 1 kc dają podstawy do obrony dotychczasowej praktyki. Artykuł 693³ kpc zawiera regulację szczególną w stosunku do art. 510 § 2 kpc. Jeżeli wierzyciel lub jego miejsce zamieszkania nie są znane, zgodnie z brzmieniem komentowanego przepisu, o zezwoleniu na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd ogłosi publicznie w budynku sądowym oraz w lokalu urzędu gminy właściwej ze względu na miejsce ostatniego zamieszkania (siedziby) lub pobytu wierzyciela, a w braku tej podstawy – właściwej ze względu na siedzibę sądu (por. § 122 reg. sąd.). Ogłoszenie jest obligatoryjne i zastępuje doręczenie uczestnikowi (wierzycielowi) odpisu postanowienia co do istoty sprawy, toteż zaniechanie ogłoszenia stanowi przeszkodę dla uprawomocnienia się postanowienia. Sąd nie ma więc obowiązku doręczać odpisu wniosku przed wydaniem postanowienia, skoro ogłoszenie informuje wierzyciela o już udzielonym zezwoleniu i wzywa go do odbioru depozytu (por. T. Demenecki teza do art. 693³ § 3 kpc w „Komentarz do aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego” pod red. A. Jakubeckiego, Lex/el. 2014). Podobnie art. 468 § 1 kc wskazuje, że o złożeniu przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego dłużnik powinien niezwłocznie zawiadomić na piśmie wierzyciela, chyba że zawiadomienie napotyka trudne do przewyciężenia przeszkody. Powyższe argumenty przemawiają za tym, że brak jest obowiązku doręczenia przed rozpoznaniem sprawy uczestnikom postępowania odpisu wniosku o złożenie do depozytu i jego zaniechanie nie skutkuje nieważnością postępowania, tym bardziej że w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy doręczył uczestnikom odpisy postanowienia wydanego na posiedzeniu niejawnym i mogli oni swoje argumenty przedstawić w apelacjach. Zauważenia wymaga, że treść zaskarżonego postanowienia zawiera w istocie streszczenie złożonego wniosku, który był krótki i lakoniczny, a zatem uczestnicy postępowania w złożonej apelacji wyrażając swoje stanowisko jedynie w oparciu o treść postanowienia, nie zostali pozbawieni możliwości obrony swoich praw.

Kolejnym zarzutem, tym razem podnoszonym w apelacjach obu uczestników postępowania, jest naruszenie art. 467 pkt 3 kc poprzez uwzględnienie wniosku w braku przesłanek materialnoprawnych. Zgodnie z tym przepisem, poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach, dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego jeżeli powstał spór, kto jest wierzycielem.

Przepis ten musi być interpretowany w kontekście art. 693¹ kpc stanowiącego, że w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Przekładając to na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że jeżeli we wniosku były twierdzenia, że roszczenia o to samo świadczenie (wynagrodzenie za wykonanie tych samych robót budowlanych) zgłosiły inwestorowi dwa podmioty (wykonawca i podwykonawca), to uznać należy, że powstał spór, kto jest wierzycielem. Nie ma znaczenia, że odpowiedzialność inwestora wobec wykonawcy wynika z umowy a wobec podwykonawcy jest jedynie gwarancyjna i wynika z ustawy, skoro w istocie chodzi o to samo świadczenie i ten sam przedmiot.

Zdaniem Sądu Okręgowego, oczywistym jest, że W. R. zgłasza roszczenia o wynagrodzenie za wykonane roboty z umowy z dnia 09 lipca 2013r. zawartej między (...) o uczestnikiem Przedsiębiorstwem (...) - (...) Sp. z o.o. w W., bo wynika to chociażby z jego apelacji. Tym samym uczestnik postępowania Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w W. mógłby być nieuprawniony do odbioru części wynagrodzenia, skoro umowa stron wymaga w § 10 pkt 8 złożenia pisemnego potwierdzenia przez wykonawcę, którego wierzytelność jest częścią składową wystawionej faktury, dokonania zapłaty na rzecz tego podwykonawcy. Z uwagi na ograniczoną kognicję Sądu w sprawie o zezwolenie na złożenie do depozytu, postępowanie dowodowe także ograniczone. Nieporozumieniem jest więc, aby Sąd w tej sprawie miał badać, czy uczestnik W. R., zgłaszając do wnioskodawcy roszczenia właściwie je udokumentował ani też, iż Sąd miałby badać, czy jego roszczenie rzeczywiście istnieją i czy są uzasadnione. W takiej sytuacji zachodzi niebezpieczeństwo świadczenia do rąk osoby nieuprawnionej uzasadniające uwzględnienie wniosku o zezwolenia na złożenie świadczenia do depozytu (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 14 kwietnia 1994 r., I ACr 178/94, OSAiSN 1994, nr 6, poz. 30, s. 22, Wokanda 1994, nr 12, s. 58). Dłużnik nie jest bowiem uprawniony do rozstrzygania, który z wierzycieli powinien otrzymać świadczenie, a taki spór może być rozstrzygnięty wyłącznie przez sąd w procesie, w wyniku którego tytuł wykonawczy wydany przez sąd stanowił będzie podstawę do wydania depozytu.

Podkreślić należy, że zezwolenie przez sąd na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie implikuje jednak wniosku, że złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest ważne w rozumieniu art. 470 kc. Skoro według art. 693¹ kpc w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione, to sąd nie rozstrzyga w tym postępowaniu, czy złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest rzeczywiście uzasadnione pod względem materialnoprawnym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1986 r., III CZP 62/86, OSNCP 1987, Nr 10, poz. 146, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1996 r., III CRN 18/96, Prok. I Pr. 1996, Nr 12, poz. 45). W razie sporu, czy złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nastąpiło z przyczyny przewidzianej przez prawo materialne oraz, czy złożony przedmiot świadczenia był zgodny z treścią zobowiązania - rozstrzygnięcie musi nastąpić w odrębnym procesie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2005 r., V CSK 16/05, LEX nr 1109500, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 stycznia 2014 r. sygn. akt I ACa 697/13 Lex 1437881, podobnie też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 grudnia 2005 r. V CSK 16/05). Samo złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu ma charakter prowizoryczny w tym sensie, że nie przesądza jeszcze o jego prawnej skuteczności, czy - według sformułowania z art. 470 kc - o ważności. Jest tak dlatego, że w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego zakres kognicji sądu ogranicza się do oceny, czy według twierdzeń wnioskodawcy złożenie jest uzasadnione, natomiast sąd nie bada prawdziwości tych twierdzeń. Trzeba dodać, że prowizoryczność tę potęguje jeszcze fakt, iż zgodnie z treścią art. 469 kc dopóki wierzyciel nie zażądał wydania przedmiotu świadczenia z depozytu sądowego, dłużnik może przedmiot złożony odebrać, a wówczas złożenie do depozytu uważa się za niebyłe (por. powołana wyżej uchwała SN z dnia 5 grudnia 1986r.). Dlatego też - w razie sporu czy złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu nastąpiło z przyczyny przewidzianej przez prawo materialne oraz czy złożony przedmiot świadczenia był zgodny z treścią zobowiązania - rozstrzygnięcie musi nastąpić w odrębnym procesie. Słusznie więc Sąd Rejonowy wniosek uwzględnił, albowiem według przedstawionych przez wnioskodawcę twierdzeń zaistniał spór, kto jest wierzycielem.

Uczestnik postępowania Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w W. podnosił także, że w zaskarżonym orzeczeniu określono przesłanki wydania depozytu, które mogą się nigdy nie ziścić. W sentencji postanowienia wskazano jedynie

dwa warunki, które mogą doprowadzić do wydania depozytu (orzeczenie sądowe, ugoda pozasądowa). Zauważenia wymaga, że Sąd Rejonowy był w tym zakresie ograniczony złożonym wnioskiem. Nie sposób wymagać, aby warunki wypłaty świadczenia z depozytu były tak określone, aby uwzględniały wszelkie możliwe sytuacje, jakie mogą zaistnieć w przyszłości i przesądzać o zasadności roszczeń któregośkolwiek z uczestników postępowania, a zezwolenie na złożenie do depozytu oznaczonej sumy pieniężnej nie zamyka uczestnikom postępowania dochodzenia należnego im roszczenia w procesie cywilnym.

Biorąc pod uwagę powyższe, na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc, apelacje uczestników postępowania, jako nieuzasadnione, podlegały oddaleniu.

W przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem II instancji orzeczono na zasadzie art. 520 § 3 kpc w zw. z § 10 ust 1 pkt 3 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 poz. 90) obciążając nimi uczestnika postępowania, gdyż jego apelacja nie została uwzględniona.